

neb z části uspokojení z ostatních majetkových kusů dlužníkových (roz. ze dne 7. listopadu 1884 č. 8302 sb. č. 690). Škoda vyměří se dle stavu, jaký byl v čas spáchaného skutku; prozatimní provedení exekuce nemá se vyčkati (roz. ze dne 11. prosince 1886 č. 10.716; v stejném smyslu roz. ze dne 21. července 1887 č. 5598 sb. č. 1082). Obnos škody počítati dlužno dle onoho zmenšení jmění, jemuž věřitel deliktem při dobývání svého pohledávání byl vystaven (roz. ze dne 17. listopadu 1884 č. 8703 sb. č. 700; ze dne 31. května 1886 č. 4008; ze dne 22. října 1886, čís. 6681, sb. č. 975 a ze dne 31. července 1887 č. 5598 sb. č. 1082).

III. Tresty.

a) Zmaření exekuce jest přečinem, obnáší-li způsobená škoda více než 50 zl. a trestá se vězením od 1 měsíce do 1 roku a při přitěžujících okolnostech, přísnějším vězením od 6 měsíců do 2 let.

b) Obnáší-li škoda 50 zl. neb méně, trestá se zmaření exekuce jako přestupek vězením až do 6 měsíců. S odsouzením pro čin trestný naznačený v § 1 cit. z. spojeny jsou škodlivé následky, jež nastupují při odsouzení pro podvod.

IV. Zvláštní odrudou zmaření exekuce jest případ naznačený v § 3 cit. z., když někdo, bez úmyslu uspokojení věřitele zmařiti věci, jež od některého úřadu byly sekvestrovány, zabaveny neb obstarávkou stíženy soudnímu opatření odepře. Úmysl exekuci zmařiti, který náleží v případech naznačených v § 1 cit. z. ku skutkové podstatě, jest v případě § 3 výslovně vyloučen (roz. ze dne 17. listopadu 1884 č. 8703 sb. č. 700; roz. ze dne 29. července 1887 č. 5094). Takového trestní jednání jest přestupkem, který se trestá vězením od jednoho do 6 měsíců. Podnětem může tu býti i osoba třetí rozdílná od dlužníka (rozhod. ze dne 10. července 1886 č. 3975 sb. č. 946).

Zmaření zákonných následků trestních činů. Jako schvalování činů trestních je deliktem, jež trestní zákon musí stihati, ježto zahrnuje jednání takové vyzývání a navádění k dalším takovým činům trestním, musí rovněž trestní zákonodárství zabrániti, by trest sám aneb následky s trestem spojené nebyly třetími osobami zmařeny a nutno v takovém případě též osoby tyto pohnati k zodpovědnosti, ježto by jich jednáním trestní čin třetích osob zůstal beztrestným anebo by odstraněny byly následky, jež jsou s trestem po zákonu spojeny. § 310 tr. z. stanoví tudíž: kdo způsobem v § 308 naznačeným, t. j. veřejným prohlášením (vývěskem na zdi, veřejnými řečmi nebo přednáškami pořádá neb uveřejňuje sbírky neb subskripce za účelem úhrady neb poskytnutí náhrady za propadnutí kauce, pokuty peněžné aneb odškodnění pro činy trestné, dopouští se přestupku a trestá se vězením od 14 dnů do 3 měsíců. Spáchán-li byl čin tiskem, stihá se co přečin a trestem je tuhé vězení od jedno do šesti měsíců (§ 310 tr. z.).

Zmatečnost (v říz. soud. civ.) viz Žaloba o zmatečnost.

Zmatečnost (v říz. trestním) viz Stížnost zmateční.

Zmatečnost (v řízení trestním důchodkovém).

I. Pojem.

Zákon trestní důchodkový obsahuje jen kusá ustanovení o zmatečnosti řízení trestního důchodkového a liší toliko mezi zmatečností nastalou pro nešetření zákonných předpisů vůbec a mezi zmatečností řízení způso-

benou tím, že činným byl nepřislušný úřad; v posledním tomto případě činí pak zákon opět rozdíl mezi zmatečností jevící se jako důsledek toho, že nebylo tu příslušnosti vzhledem k jednotlivým úkonům, jako ku př. jest vyhledávání skutkového podkladu, vyšetřování, popis skutku atd. a mezi zmatečností v tom případě, že učinil rozhodnutí nepřislušný úřad.

II. Zmatečnost při úředních výkonech nepřislušných úřadů.

Onen úřad, při kterém přísluší některému z vyšších úředníků pro případ odsouzení obviněného nějaký trestní podíl, není zmocněn k úředním výkonům nařízeným v § 514 č. 1 a 2 (vyhledávání skutkového podkladu, vyšetřování atd.), třeba by obviněný sám přivolil k tomu, by dotyčný úřad onen úkon provedl. Nešetří-li se tohoto nařízení, stává se vždycky neplatným celé řízení provedené úřadem k úřednímu výkonu nepovoláním (§ 527 odst. 2). V ostatních případech nemá úřední výkon nepřislušného úřadu ihned v zápětí zmatečnost; § 527 odst. 1. stanoví v té příčině toto: »Pustil-li se nějaký úřad neb orgán do vyhledávání nebo do vyšetřování v oněch případnostech, jež zákon jich úřední působnosti nepřikazuje, šetřil-li však při plnění úředního výkonu samého náležitou měrou zákonných ustanovení předepsaných pro tento úřední výkon, není sice úřední výkon ten sám o sobě neplatný, avšak úřadu k rozhodnutí povolanému vyhraženo jest právo k tomu, aby, uváživ dané okolnosti, nařídil opětné provedení úředního výkonu zcela nebo z části, pokud se toho potřeba shledá (§ 527 odst. 1 tr. z. důch.).

III. Zmatečnost při rozhodnutích nepřislušných úřadů.

Neplatno jest rozhodnutí, kteréž učinil úřad k tomu nepřislušný. Neplatnost tuto vysloviti může toliko onen úřad, k němuž přípustna jest další cesta proti učiněnému rozhodnutí (§ 528 tr. z. důch.).

IV. Zmatečnost následkem nešetření zákonných předpisů vůbec.

Zkoumati a zrušiti přihodivší se zmatečnost příslušen jest toliko vrchní důchodkový soud a nejvyšší důchodkový soud. Vyzírá-li totiž z prozkoumaného jednání očividná zmatečnost jeho, povinen jest vrchní soud rozhodnutí ono zrušiti a zavésti nápravu v řízení, třeba by žadatel o milost výslovně uznával právoplatnost rozsudku (§ 862 tr. z. důch.). Vrchní soud nemůže k odvolání nebo k žádosti o udělení milosti podané obviněným nebo osobami v jeho jménu jednajícími nebo uvězněným změnit v ne prospěch jeho rozsudek, z něhož podáno bylo odvolání nebo žádost o udělení milosti. Tím však nevylučuje se možnost toho, aby rozsudek zrušen byl a zavedena v řízení náprava, jestliže zjistí se, že rozsudek zřejmě jest neplatný (§ 863 tr. z. důch.). Stejným způsobem postupovati má nejvyšší důchodkový soud vyřizuje opravné prostředky a žádosti podané o udělení milosti (§§ 862 č. 1, 2, 3, 863, 864 tr. z. důch.).

Změna jména.

I. Každý občan státní přináší si zvláštní jméno přicházejí na svět. Nalezencům však, k jichž zplození a porodu nikdo se znáti nechce, dává se jméno z úřední povinnosti, takže v naší době hlavně o to pečovati dlužno, aby nedály neoprávněné a pořádku se přičící změny jména rodového (srv. Lienbacher o veřejné bezpečnosti). Změnit jméno vůbec dovoluje se jen ve případech hodných zvláštního zřetele. Nejv. rozhodnutím ze dne 12. března 1866 přeneseno bylo právo povolovati změnu jména